

Emptiness is in fact the reservoir of infinite possibilities. — D. T. Suzuki

Yedi ırmak. Gülden, baldan, süttten... Su da var mı?

Çikolata?

Çikolata fıskiyesi. İnsanlığın son durağı. Başını onlardan birine daldırıp, ebedi hayatın hazzını birkaç saniye için, şekerden iptal olmuş tat duygunun ürettiği boşlukta tecrübe edebilirsin.

Tecrübe boşluk. Boşluğun tecrübesinde her şey var: Otur, karanlık değil, çünkü ışık yok, aydınlık değil, çünkü ışık yok, var değil, çünkü yok değil, yok değil çünkü var değil.

Bu boşluğu, boşluğun en saf halini tecrübe edebilir misin?

Uyuşmak için insanlar ilaç kullanıyor. Yazı kimyasallara nazaran saman çiğnemeye benzer. Başını çikolata fıskiyesine daldır, başını kelimelere daldır.

Zihnimin ürettiği resimlerin bir koleksiyonunu yapsam: Alan çıkmaz, resimleri sadece başka resimlerle alabilirsiniz, diğer türlü ucuza gider. Para veriyorsun ve resim alıyorsun, ucuzluk.

Resimleri resimlerle değiştirebilenler ise, zihnin resimlerine dokunmaz. Onlar insanın organları gibi, ölmeden alıp başka birine takamazsın. Öldükten sonra, kelimeler bir defa kağıda dokunduktan ve canlı anlamını kaybedip, ölü bir kelebek kadar cansızlaştıktan sonra... Resimler o zaman ancak değiştirebilir.

Buraya dokunmuş resimler, artık onlara ne kadar can verebilirseniz, size aittir. Levhaları insicamsız, rüya ile düşünceler arasında kaybolmuş halden, günlük hayatın renklerine kadar her çeşidinden resimle, yorum için değil, zihinde ürettiklerini takip etmek isteyenler için yazıyorum.